

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10423/2024
26.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Владан Селаковић, адвокат у ..., против тужене Општине Нова Варош, коју заступа Општинско правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност спора 906.560,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1737/23 од 14.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1737/23 од 14.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1737/23 од 14.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријепољу, Судска јединица Нова Варош П 914/19 од 29.03.2023. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев, којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати укупан износ од 906.560,00 динара, од чега: на име материјалне штете износ од 20.160,00 динара и на име изгубљене добити износ од 896.400,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 29.03.2023. године, као дана подношења првостепене пресуде па до исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 93.375,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, по до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1737/23 од 14.06.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда. Одбијени

су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац захтевао накнаду материјалне штете у укупном износу од 906.560,00 динара. Нижестепени судови су на основу изведених доказа закључили да су се краве тужиоца заразиле на пашњацима (због чега је дошло до побачаја телади) који су вероватно били контаминирани јајима паразита који се налазе у фецусу правих домаћина, најчешће паса, али и других животиња. Међутим, утврђено је да нема доказа да су управо од стране паса луталица пашњаци контаминирани јајима паразита неоспора, чак ни да су пси луталице били на имању тужоца где су говеда пасла траву, због чега није ни утврђена одговорност тужене општине за штету коју причине пси луталице на њеној територији, јер је њена законска обавеза да на својој територији организује зоохигијену која, између осталог, обавља послове хватања и збрињавања напуштених животиња у прихватилишту за животиње. Полазећи од утврђеног чињеничног стања, уз позивање на одредбе члана 154. став 1, чл. 185. став 1, чл. 189. Закона о облигационим односима, члана 2. Закона о комуналним делатностима, чл. 46. Закона о ветеринарству и чл. 7. и чл. 231. став 2. и 3. Закона о парничном поступку, нижестепени судови су одбили тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент указује на погрешну примену материјалног права којим супрописане обавезе локалне самоуправе да организује зоохигијенску службу и да се стара о заштити животне средине и заштити пољопривредног земљишта, у разумевању узрочно последичне везе са насталом штетом код тужиоца. Међутим, евентуално погрешна примена материјалног права није довољан разлог за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент у ревизији не образлаже потребу за новим тумачењем права, разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити указује на различиту судску праксу у предметима са битно сличном чињеничноправном садржином, па Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Такође, постојање узрочно последичне везе између чињења или пропуштања туженог и штете код тужиоца је питање чињеничног стања, чија правилност се не може побијати посебном ревизијом.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 26.12.2019. године, а вредност предмета спора је 906.560,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 7.712,80 евра.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић